

JAN DR. SCHNEICKERT.

PORTRET Z PAMIĘCI.

(TŁUMACZENIE Z NIEMIECKIEGO).

(Ciąg dalszy).

h) Zmarszczki na skroniach. (Fig. 113). Zmarszczki te zwane także „kurza łapka”, biegną wachlarzowato od zewnętrznego kąta ocznego przez skroń. Należy dokładnie badać czy zmarszczki te są naturalne, czy też tylko zostały wywołane przez ściąganie mięśni, celem wprowadzenia w błąd spisującego rysopisu.

Fig. 113

i) Zmarszczka pojedyncza przed koźkiem. (Fig. 114). Zmarszczka ta długości 2-3 cm. ciągnie się prawie równolegle do zarysu koźka, od którego jest około 1 cm. odległa. Tworzy się ona zwykle około 35 roku życia.

k) Podwójna zmarszczka przed koźkiem. (Fig. 115).

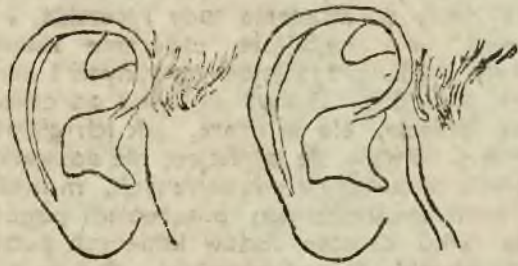

Fig. 114.

Fig. 115

3. Zmarszczki koło ust.

a) Zmarszczki koło nosa. (Fig. 116). Ciągna się one ukośnie po obu stronach twarzy od skrzydeł nosowych do kątów ustnych.

b) Zmarszczki na policzkach. (Fig. 117). Zmarszczki te leżą więcej na środku policzków. Kierunek ich jest równoległy do kierunku zmarszczek pod a) opisanych, są jednak dłuższe, sięgają bowiem aż do podbródka. U młodych ludzi zmarszczki policzkowe są rzadkim zjawiskiem.

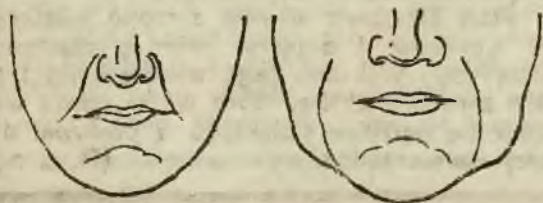

Fig. 116.

Fig. 117.

c) Zmarszczka poprzeczna na podbródku. (Fig. 116, 117). O tej zmarszczce była już mowa przy cechach szczegółowych podbródka. (Patrz wyżej rozdz. 6, lit. d).

d) Zmarszczki (fałdy) pionowe na szyi. Są to dwie fałdy, zaczynające się bezpośrednio pod podbródkiem, a kończące się w pobliżu kości obojczykowych.

e) Dołki na policzkach. Także tę cechę można tu umieścić. Dołki wspomniane leżą w odległości 1-2 cm. od kątów ustnych.

16. Włosy.

Włosy należy badać pod względem: 1. naturalnych właściwości (rodzaju); 2. obwódki czoła (granica włosów na czole); 3. obfitości; 4. barwy.

1. Właściwość (rodzaj) włosów.

a) Stojące włosy; nie są one wcale faliste. Właściwość tę mogą posiadać tak sztywne jak i miękkie włosy.

b) Faliste włosy. Każdy włos jest mniej lub więcej falisty albo skręcony.

c) Włosy układające się w loki. W tym wypadku tworzy koniec każdego włosa stosunkowo szerokie, nie zawsze jednak zamknięte kółko. Należy odróżnić czy loki takie są naturalne czy też sztuczne. Włosy zakręcone w loki, za pomocą przypiekania różnią się od naturalnych tem, że od strony wewnętrznej są nieco przypalone. Włosy ciemne (szatyn), stają się wskutek przypiekania lekko rudymi, względnie

rudo-żółtawymi; włos przypiekany traci nadto swoją giętkość i połysk, a po kilku (dwóch) dniach uzyskuje napowrót swój pierwotny kształt.

d) Kędzierzawy włos tworzy na całej swej długości mniejsze i mniej układowe kółka, niż włos układający się w loki.

e) Włosy bardzo kędzierzawe. W tym wypadku kółka są bardzo małe i wikłające się.

f) Włos wełnisty. Stosunkowo dość krótkie, wikłające się włosy tworzą kosmyki podobne do wełny u baranów. Jest to cecha rasy murzyńskiej.

2. Obwódka czoła. (Granica włosów na czole).

a) Okrągła. (Fig. 118). Granica włosów na górnym brzegu czoła tworzy półkole, którego końce sięgają do początkowej części listwy usznej.

Fig. 118

Fig. 119

Fig. 120

b) Prostokątna. (Fig. 119). W tym wypadku granica włosów tworzy linię prostą, sięgającą do obu skroni, gdzie linja ta na razie się tamuje w kierunku pionowym i biegnie w dół aż do wysokości brwi.

c) Ostrokątna. (Fig. 120). Tego rodzaju granica włosów tworzy przy skroniach dwa, wcinające się głęboko kąty ostre. Środek górnej części czoła jest pokryty stosunkowo ostro zakończoną smugą włosów.

3. Obfitość włosów.

a) Włosy rzadkie i gęste. Znaczenie tych słów dla wszystkich zrozumiałe.

b) Łysina przodu głowy. (Łysina od czoła). Granica włosów zaczyna się daleko od czoła, które w tym wypadku wydaje się bardzo wysokim. (Fig. 121).

Fig. 121

Fig. 122

Fig. 123

c) Łysina ciemienia. (Fig. 122). W tym wypadku brakuje włosów na szczycie czaszki. Łysina taka jest zwykle okrągła.

d) Łysina przodu głowy i ciemienia. (Fig. 123). Jako już z nazwy wynika, jest to połączenie obu powyższych wypadków. Łysina taka obejmuje całą górną część czaszki.

e) Zupełna łysina. Powstaje ona zwykle wskutek choroby.

W wypadku, gdy pewna osoba nosi perukę, należy to zaznaczyć. U kobiet należy zaznaczyć również noszenie fałszywych, oraz nadzwyczajną długość naturalnych warkoczy.

4. Barwa włosów.

Barwa względnie odcień włosów mogą być następujące: biało-blond i bardzo jasno-blond; jasno-blond i łniarno-blond; średnio-blond; ciemno-blond; jasno-brunatna; ciemno — albo kasztanowato (cisawo)-brunatna; czarno-brunatna; czarna; jasno-ruda, średnio—albo ciemno-ruda; rudo-brunatna; siwa.

(Wyrazy brunatny i czarny odpowiadają używanym powszechnie: szatyn i brunet).

Barwa czarno-brunatna różni się od czarnej tem, że pierwsza ma połysk lekko brunatny, druga zaś granatowy. Czarna barwa włosów jest właściwością narodów południowych.

Barwa jasno-brunatna różni się od ciemno-blond tem, że tej ostatniej brak złotawego połysku, który jest właściwością barwy pierwszej.

Włosy bardzo jasno-blond mają narody północne. (Skandynawczycy).

Półysk włosów biało-blond jest żółtawy. Osoby z takimi włosami mają zwykle czerwona tęczówkę, co jest chorobliwym objawem anemicznych.

Do włosów od jasno—do ciemno-rudej barwy należy zaliczać wszystkie te, które w ogóle nazywamy rudymi.

Włosy blond, brunatne, czarne i rude po mieszanym z siwymi nazywają się „szpakowate”.

Określenia „barwa włosów brunatna” (szatyn), należy w rysopisach unikać, ponieważ jest ono za ogólne, w potocznej mowie bowiem używa się powyższego określenia, tak dla włosów ciemno—jak i czarno-brunatnych.

17. Broda (zarost twarzy).

Włosy na twarzy (zarost), mogą być podobne jak włosy na głowie stojące (sztywne), faliste i układające się w loki. Obfitość włosów zarostu może być u jednej i tej samej osoby rozmaita, np.: pewna osoba może mieć gęstą wos, a bardzo rzadką brodę. Zarost na górnej wardze nazywa się wąsem, na policzkach bokobrodami, na podbródku brodą. Brodę okrywającą tylko średnią i dolną część podbródka nazywamy kozią brodką, zaś kosmyk włosów na dolnej wardze muszką. Pełny zarost jest wówczas, jeżeli włosy okrywają policzki, wargi, podbródek i szczękę dolną.

Zupełnego braku zarostu nie należy mieszać z zarostem ogolonym. Twarz (skóra na twarzy), bez zarostu jest zupełnie gładką, zaś ogolona z powodu pozostających i wyczuwalnych nawet po najdokładniejszym ogoleniu korzonków włosów, szorstką. Zarost u młodych ludzi nazywa się „meszek”. Gdy różne części twarzy nie są równomiernie zarosnięte należy to w rysopisie zaznaczyć np.: Policzki bez zarostu, wąs gęsty i t. p.

Barwę zarostu określa się tak samo jak barwę włosów; należy tu jednak zauważyć, że barwa zarostu tej samej części twarzy może być mieszana, np. trafiają się często wąsy rude z kępkami włosów ciemnych. Taką cechę szczegółową określa się: wąsy rude zmieszane z ciemnymi włosami.

18. Barwa twarzy.

Rozróżniamy dwa rodzaje względnie odcienia w zabarwieniu twarzy, a mianowicie: barwik i krwistość. Barwik jest to żółto-brunatna materja, znajdująca się w mniejszej lub większej ilości w skórze każdego człowieka. Biała rasa (Europejczycy), ma, tej materji stosunkowo mało, natomiast rasa mongolska (np. Chińczycy), bardzo wiele. Ilość barwika w letnich miesiącach wskutek ciągłego działania promieni słonecznych się zwiększa, zaś w zimie zmniejsza.

Pod krwistością należy rozumieć więcej lub mniej wyraźne przezieranie krwi przez skórę.

Stopień obu powyższych zabarwień określa się wyrazami: słaby, średni, silny. Zabarwienie twarzy np. pijaka opisujemy: barwik — słaby, krwistość — silna.

W rubryce „barwa twarzy” należy również podawać znajdujące się ewentualnie na twarzy wypryski, plamy, liszaje, piegi i t. p. z dokładnym oznaczeniem miejsca, na którym takowe występują.

O ile barwa twarzy danej osoby zależy od przynależności jej do pewnej rasy np. murzyńskiej, mongolskiej i t. d. należy to w rysopisie uwidoczniać.

19. Oko.

Okno, którego kształt zasadniczy zależy od poziomego i pionowego rozwarcia powiek, opisano już wyżej w 11 rozdziale, zatem obecnie będzie mowa tylko o barwie oka. Jest ona dla rysopisu z tego powodu ważną, że nie zmienia się przez całe życie człowieka.

Barwę oka dzieli się na siedm klas.

Do ustalenia barwy oka jest konieczne potrzebne dobre światło, ponieważ kierunek i siła oświetlenia nie są bez znaczenia dla rzeczywistej i pozornej barwy oka. Jedno i to samo oko bowiem widziane w dzień wydaje się jasnym, a w nocy (przy oświetleniu) ciemnym.

Ażeby zatem barwę oka dokładnie oznaczyć należy postępować zawsze w pewien oznaczony sposób, a mianowicie

(D. c. n.)